விழிதெறிந்த விருட்சத்தின் வெளித்தெரியா வேர்கள்

போராளியின் குருதிச்சுவடுகள்

கரும்புலி லெப். கேணல் சுபேசன் / கிள்ளிவளவன்

மருசலின் அல்வின்
மன்னார்

பிறப்பு: :– 02 07. 1971
இயக்கத்தில் :– 10. 02 1990
சகோதரர்கள் :– ஒரு அண்ணனும் 03 அக்காவும் 04 தம்பியும், ஒரு தங்கையும்

கரும்புலியாய் இணைந்துகொள்ள முன் பங்கு பற்றிய தாக்குதல்கள்

- ஆ. க. வெ. பெருஞ்சமர்
- மின்னல் இராணுவ நடவடிக்கைக்கு எதிரான சண்டை, கொக்குத்தொடுவாயில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பதுங்கித் தாக்குதல்
- சின்னமண்டலாய்ப் பகுதியில் மேற்கொண்ட காவலரண் அழிப்புச்சண்டை
- கட்டுப்பத்தை இராணுவ முகாம் தாக்குதல்

நேரம் நள்ளிரவை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது அந்த இரவின் அமைதி குலைந்து நீண்ட நேரமாகிவிட்டது. கருமை பூசியிருந்த இருளினை இடையிடை முழங்கிய துப்பாக்கி, குண்டுகளின் வெளிச்சம் சிதைத்துக்கொண்டிருந்தது.

எதிரியின் பலமான தடைகளை உடைத்துக்கொண்டு உள்நுழைந்த எமது கரும்புலி அணிகள் தாக்குதல்களை வேகப்படுத்தின. நாங்கள் தேடிச்சென்ற இலக்குகள் குறித்த நேரத்திற்குள் தகர்த்தெறியப்பட்டன. இலக்குகளை அழித்ததும் கரும்புலி மேஜர் குமுதனிடம் இருந்து பின்வாங்கும்படி கட்டளை கிடைத்தது.

நாங்கள் பின்வாங்குவதற்கான வியூகங்களை ஏற்படுத்தி வேகமாகப் பின்வாங்கத் தயாரானோம். ஆனால் எங்கள் அணியினை பொறுப்பேற்று வந்திருந்த சுபேசனிற்கு காலிலும், நெஞ்சிலும் குண்டு பாய்ந்திருந்தது. எங்களுடன் சேர்ந்து சுபேசனால் பின்வாங்க முடியவில்லை. தூக்கிக்கொண்டு வந்தாவது அவனை காப்பாற்றுவோம் என முயற்சித்தோம். அந்த நிலையில் அது சாத்தியப்படாத காரியம்.

" என்னைப்பார்த்து நிற்காதேங்கோ. என்னைத் தூக்கிக்கொண்டு பின் வாங்க ஏலாது. நீங்கள் போங்கோ "

" சுபேசன் எங்கள் எல்லோரையும் பார்த்து எதுவித கலக்கமும் இல்லாது உறுதியாக இறுதி விடை தந்தான்.

எப்படி அவனைப் பிரிந்து போவது – எங்களுக்கு அது கஸ்ரமாக இருந்தது.

" நீங்கள் நிறையச் சாதிக்க வேண்டியனீங்கள். என்னைப் பார்த்து நின்று வீணாய் காயப்படாதேங்கோ தயவு செய்து போங்கோ – நான் சாஜ்சரை இழுக்கப்போறேன் –"

இப்பொழுது நாங்கள் அவனைப் பிரிந்து போனால் இன்னும் ஒருசில விநாடிகளுக்குள் அங்கே சம்பவிக்கப்போகும் அந்த நிகழ்வு நினைத்துப்பார்க்கவே உயிரைப் பிளிந்தது. இனி என்றுமே, எப்பவுமே அவனைப் பார்க்கவோ அவனோடு பேசவோ முடியாது.

அப்படி ஒரு நிகழ்வு இங்கே நடக்குமானால்.. எண்ணிக்கொள்ளவே நெஞ்சு கனத்தது. "சுபேசன் வீரச்சாவடைந்துவிட்டான்" என்று எப்படி அவன் தங்கையிடம் போய்ச்சொல்வது. அதை அவள் எப்படித் தாங்கிக்கொள்ளப்போகிறாள்.

"சுபேசன் தங்கை மீது எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தான். என்னமாதிரி எல்லாம் நேசித்தான். சின்ன வயதில் இருந்து ஒருவர்மேல் ஒருவர் அளவில்லாத பாசம் வைத்து வளர்ந்தவர்கள். தாய் தந்தையிலோ, மற்ற சகோதரர்களிலோ வைத்த பாசத்தை விட சுபேசன் மீது அதிக பாசம் வைத்திருந்தாள் அவள்.

நாங்கள் சினன்குடாத்தாக்குதலுக்காக பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டிருந்த வேளை....

சுபேசனின் தங்கையை யாரோ ஒருவன் கடத்திச் செல்கிறான். சுபேசன் துடித்துப்போய் ஓடிச்சென்று தங்கையைக் காப்பாற்றுகின்றான். இருந்தாலும் தலையில் பலமாக அடிபட்டு மயங்கிவிடுகிறாள். மயங்கிய தங்கையை கைகளில் சுமந்து– பின் ஓரிடத்தில் தண்ணீர் தெளிக்கவே அவள் மயக்கம் தெளிந்தாள்."

இப்படி ஒரு கனவினைக் கண்டுவிட்டு அவன் நிஜமாகவே துடித்துப்போய் விட்டான். நித்திரையல் திடுக்கிட்டு விழித்தவனுக்கு மறுபடியும் தூக்கம் வரவில்லை. தங்கையின் நினைவுகளே சுற்றிச்சுற்றி அவன் கண்களுக்குள் நுழைந்தன.

விடிந்ததும் தங்கையிடம் சென்று அவளைப் பார்த்து தான் கண்ட கனவினை அவளோடு கதைத்த பின்னர்தான் அவனின் மனம் ஆறுதலானது இரவு கனவுகண்டுவிட்டு எழுந்து போராளிகளிடம் கூறும்போது எவ்வளவு துடித்தான். கனவிலேயே தங்கச்சி படும் கஸ்ரத்தினைக்கண்டுவிட்டு தங்கைக்கு என்னவோ ஏதுவோ என ஏங்கிய அவனது உணர்வுகள் தங்கையை இறுதியாய் பிரிகின்றவேளை எப்படி இருந்திருக்கும். அவனின் மனம் என்னபாடுபட்டிருக்கும்!

☆ ☆ ☆

ஆனையிறவுப் படைத்தளமே எமது இலக்கிற்கான இடம். எமது முகாமில் இருந்து நாங்கள் புறப்படட அந்த இறுதி நேரம் –.

நாங்கள் எல்லோரும் வாகனத்தில் ஏறி அமர்ந்து விட்டோம். இன்னும் சில விநாடிகளில வாகனம் புறப்பட்டுவிடும். இறுதியாய்ப் பிரிகின்ற அந்தக் கணம் . எல்லோரும் மாறிமாறி விடை கொடுத்துக்கொண்டிரோம். இந்த இறுதியான விடைகொடுப்பு யார்யாருக்கு நிரந்தரமாய் போகும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ தெரியாது, என்றுமே, எப்பவுமே இனிக்காண முடியாத அந்தப்பிரிவு நிகழ்ந்த வேளை ... சுபேசனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாது இயக்கத்திற்கு வந்த அவனின் பாசத்தங்கையும் அங்கே நிற்கின்றாள். இன்னும் ஒன்றோ இரண்டோ விநாடிகளில் அவன் புறப்படப்போகின்றான். அந்த ஒருசில விநாடிகளைக் கூட தங்கையுடனேயே பேசிக்கழித்தான்.

இரண்டு பெருநதிகள் ஓடிவந்து கலக்குமே ஓர் இடம்... அங்கு எழுகின்ற ஆர்ப்பரிப்பினைப் போன்று இரண்டுபேர் மனதிற்குள்ளும் எத்தனையோ மனக்குமுறல்கள். என்னால் சொல்ல முடியவில்லை.

போராளிகளுடன் சிறிதுகாலம் பழகிப்பிரியும்போது கூட தாங்கிக்கொள்ள முடியாத சுபேசன், நினைவு வந்த நாளில் இருந்து உயிராய் நேசித்த தங்கையின் பிரிவை எப்படித்தான் தாங்கிக்கொள்ளப்போகிறான்.

தங்கைக்குத் தெரியும் அண்ணன் கரும்புலி என்று. இப்பவும் கரும்புலித் தாக்குதல் ஒன்றிற்குத்தான் போகின்றான். போனால்....

சினன்குடாவில் இலக்குகளை அழித்துவிட்டு வந்தமாதிரி இந்தச்சண்டையிலும் இலக்கை அழித்துவிட்டு அண்ணன் திரும்பி வரமாட்டானா?! அவளது மனம் பிரார்த்தித்தது.

உயிரோடு ஒட்டிய உறவல்லோ. சுபேசனிற்கும் வேதனையாகத்தான் இருந்தது. தங்கையின் கண்ணீரைத்துடைத்து " அழக்கூடாது. தலைவர் இருக்கிறார். கவலைப்படக்கூடாது" தங்கையிற்கு அறிவுரை சொல்லி, ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறி எவ்வளவோ மனப்போராட்டத்தின் மத்தியில பிரிக்க முடியாது பின்னிப் போன உறவை பிரித்துக்கொண்டு வாகனத்தில் ஏறி அமர்ந்துகொள்கிறான்.

அவள் அண்ணனுக்கு கையசைத்தாள். அவனும் கையசைத்தான். விநாடிகளைக் காலம் மிக வேகமாக விழுங்கிக்கொண்டது. தங்கையின் விசும்பல் காதில கேட்கிறது. தங்கையின் சிறு கலக்கத்தைக் கண்டு தாங்கிக்கொள்ளமுடியாத சுபேசனிற்கு எப்படி இருந்ததோ.

வாகனம் மெல்ல மெல்ல நகரத்தொடங்குகின்றது. மீண்டும் ஒரு தடவை தங்கையைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென ரோச்சடித்துத் தங்கையைப் பார்க்கின்றான். தங்கையின் முகம் தெரிகிறது. அவளின் வாட்டத்தைக் கண்டதும் அவளிற்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டும்போல் துடித்தது அவன் மனம். வாகனம் மெல்ல மெல்ல வேகம் கூடியது. பிரிவைத்தாங்க முடியாது சுபேசன் தலைகவிழ்ந்துகொள்கின்றான்.

இந்த இறுதி நேரம் அவன் உணர்வுகள் எத்தனை தடவை சிலிர்த்திருக்கும் இவ்வளவு பாசமான உறவினைவிட இந்தத் தேசத்தின் மீதும், மக்களின் மீதும் எவ்வளவு உன்னதமான பற்று வைத்திருக்கின்றான். அவனது இலட்சியம் எவ்வளவு புனிதமானது. அவன் தன் தேசத்தில் எல்லோரையும் ஆழமாக நேசித்தான். அதனால்தான் அவர்களின் துயரத்தைக்கண்டு தாங்கிக்கொள்ள முடியாமல் கரும்புலியானான். அடுத்தவர் துயரத்திற்கு தோள்கொடுக்கவும், மற்றவரின் வேதனைக்காக கண்ணீர் சிந்தவும் பழகிய இதயம் அவனது இதயம். தலைவர் ஒரு போராளியை எப்படியெல்லாம் எதிர்பார்த்தாரோ அத்தனையும் பிரதிபலிப்பதாகத் திகழ்ந்தான்.

1993ம் ஆண்டு தன்னைக் கரும்புலிகள் அணியில் இணைத்துக் கொண்டவன் சுபேசன். இன்று வரை எத்தனை ஆண்டுகள் மனம் சலிக்காது கொள்கை ஒன்றையே நெஞ்சில் சுமந்து எவ்வளவு

(09 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

(10ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

விழுதெறிந்த...

கடுமையான பயிற்சிகளை எல்லாம் எடுத்திருப்பான். இறுதி மூச்சிலே பகை எரிக்க அந்த இலக்கு கிடைக்கும்வரை இத்தனை வருடங்கள் காத்திருந்தானே! அவனது இலட்சியம் எத்தனை பெரியது.

அவனிற்கு உடம்பில் ஏராளமான காயங்கள். 1994 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஆனையிறவுப்படைத்தளம் மீதான கரும்புலித் தாக்குதல் ஒன்று செய்வதற்கான இறுதி வேவிற்கு சுபேசன் சென்றிருந்தான். அன்று எதிரியுடன் மோத நேர்ந்தது. சுபேசனிற்கு கையில் பெரிய காயம். அன்று ஏற்பட்ட காயத்தினால் இன்றும் பெரிய வேலைகள் செய்தால் கைமூட்டுக் கழன்றுவிடும். பின் அவன் தானே கைமூட்டைக் கொழுவி தன் பணிகளைச்செய்து கொள்வான். எல்லா ஆயுதங்களையும் சிறப்புற இயக்கும் தேர்ச்சி பெற்றதோடு சிறந்த சூட்டு வல்லமையும் கொண்டவன். எந்த ஒரு இறுக்கமான சூழ்நிலையிலும் நன்கு திட்டமிட்டு அணிகளை சிறந்தமுறையில் வழிநடத்தக்கூடியவன். சேவ் ஒடாலில் எதிரி வானூர்திகளையும், கனரக ஆயுதங்களையும் அழித்த கரும்புலி அணிகளிற்கு சுபேசனே தலைமையேற்றுச் சென்றிருந்தான்.

அன்றொருநாள் ஆகாயக் கடல்வெளித் தாக்குதலை முறியடிப்பதற்காக வெற்றிலைக்கேணியிலிருந்து ஆனையிறவுக்கு சின்ன இராணுவம் பெரிய நகர்வு ஒன்றினை மேற்கொண்டது. அதற்கு எதிர்ப்புத்தாக்குதல் மேற்கொள்ள நின்ற எமது அணிகளுடன் ஒன்றாக சுபேசனும் 05 பேர் கொண்ட வேவு அணியுடன் நின்றான். முதல் நாள் சுபேசனும் சென்று வேவு பார்த்துவிட்டு வந்திருந்தான். அடுத்த நாள் எதிர்ப்புத்தாக்குதலுக்குத் திட்டமிடும் வேலை இருந்தமையால் சுபேசன் வேவுக்குச் செல்லாது முகாமில் தங்கிக்கொள்கிறான். சண்டைச் சூழ்நிலை காரணமாக உணவு விநியோகம் பெரிதும் சீர்குலைந்திருந்தது. எப்போதாவது வரும் சாப்பாட்டை சாப்பிடுவது. சாப்பாடு வராவிட்டால் சாப்பாட்டை எதிர்பார்க்காது தத்தமது கடமைகளைச் செய்யவேண்டிய ஒரு சூழ்நிலையே இருந்தது. அன்று சாப்பாடு வந்திருந்தது. ஆனால், அங்கே நின்ற ஆட்களைவிட வந்திருந்த சாப்பாட்டுப்பொட்டலங்கள் குறைவானதாக இருந்தது .05 பேர் கொண்ட சுபேசனின் அணிக்கு இரண்டு சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்கள் கிடைத்தன.

தனது தோழர்கள் வேவு பார்த்துவிட்டு களைத்துப்போய் வருவார்களே அவர்களுடன் சேர்ந்து சாப்பிடுவோம் என எண்ணியவன் அந்த உணவுப்பொட்டலங்களை துணி ஒன்றினால் சுற்றி கவனமாக வைத்துவிட்டு படுத்துவிடுகிறான். அவன் முதல்நாள் சாப்பிட்ட சாப்பாடுதான் — அன்று மதியம் கழிந்துகொண்டிருந்தது. இந்தளவு நேர இடைவிற்குள் ஒன்றோ இரண்டு இளநீர் குடித்திருந்தான். படுத்திருந்த சுபேசனிற்கு வேவு பார்க்க சென்ற தோழர்கள் வருகின்றார்கள் என்ற செய்தி காதில் எட்ட, நித்திரை விட்டு எழுகிறான். எழுந்திருந்தவன் உடனே தான் எடுத்துவைத்திருந்த சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களைப் பார்க்கின்றான். பொட்டலங்களைக் காணவில்லை.... ... யாரோ அந்தச் சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை எடுத்து சாப்பிட்டுவிட்டார்கள். பொங்கி வந்த அழுகையினை சுபேசனினால் அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. உணவு இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு வருவார்களே தன் தோழர்கள் அவர்களுக்கு என்னவென்று சாப்பாடு இல்லையெனச் சொல்வது — அவன் துடித்துப்போனான்.

முதல் நாள் மதியம் சாப்பிட்ட சாப்பாட்டுடன் சென்று களைத்துப்போய் வந்திருக்கிறார்களே எப்படி பசியைத் தாங்கிக்கொள்ளப்போகிறார்கள். அவர்களிற்கு ஒருவேளை உணவுகூட கொடுக்கமுடியவில்லையே என கலங்கினான். அவனது மன வேதனை கண்களால் வெளியே நிக்கொண்டிருந்தது. பெற்ற பிள்ளைகள் பசியில் துடிப்பதைப் பார்த்து ஒரு தாய் அழுவாளே அதே மாதிரி அழுதான் எங்கள் சுபேசன். அவன் தோழர்கள் எவ்வளவோ சமாதானப்படுத்தியும் சுபேசனின் அழுகை நிறுவதாக இல்லை. நின்ற வேறு தோழர்கள் அங்கு தேடி, இளநீர்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து எல்லோருக்கும் கொடுத்து சுபேசனிற்கு கொடுத்தபோதும் அவன் குடிப்பதாக இல்லை.

"என்ர பெடியள் சரியான பசியாய் இருப்பாங்கள் அவங்களுக்குக் கொடுங்கோ எனக்கு வேண்டாம்" அவன் மறுத்தே விட்டான். இப்படித்தான் என்றும் தன்னைவிட பிறரை நேசிக்கும் மனம் அவனிற்கு.

☆ ☆ ☆

நான் கடைசியாகச்சிரித்து அவனோடுபேசிய அந்த இறுதியான அந்த நேரமே இவனது உணர்வுகள் எவ்வளவு புனிதமாக இருந்தது.

ஆனையிறவு படைத்தளத்திற்குள் ஊடுருவி முதலாவது தடை தாண்டியாகி விட்டது. தாக்குதல் ஆரம்பிக்க இன்னும் ஒரு சில மணித்தியாலங்கள் இருந்தது. இறுதியாக நாங்கள் பழச்சின்களையும், உலர்உணவுகளையும் சிரித்து கலகலப்பாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தோம். சுபேசன் மட்டும் ஒவ்வொரு போராளியின் மனத்தையும் பாசமாய்ப் பார்த்தான். அவனது முகத்தில் லேசாக சோகம் படர்ந்திருந்தது. இன்னும் ஒரு சில மணித்தியாலங்களிற்குள் வெடிக்கப்போகும் அந்த சுபேசன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா? ......

"பார் மச்சான் எவ்வளவு சிரிப்பு கலகலப்பாக இருக்கிறான்கள். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில — —" அவனால் அதற்குமேல் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. நீயிற்குள் இருந்து நீர் வடியும் உணர்வு அவனுக்கு. அவன் தனியாக இலக்கை அழிக்கச் சென்றிருந்தால் கவலைப்பட்டிருக்கமாட்டான். தன்னுடன் சேர்ந்து கூடிக் கும்மாளம் போட்டுப்பழகிய இந்த வீரர்கள் இன்னும் சில மணி நேரத்தில் காவியங்களாகப் போகின்றார்களே என்ற ஏக்கம்தான் அவனுக்கு. தன்னை அழிக்கத் துணிந்த அந்த வீரன் இறுதி நேரத்தில் இப்படி ஏங்கினான் என்றால், அவன் மற்றவர்களின் வாழ்வை, மற்றவர்களை எப்படி உன்னதமாக நேசிக்கின்றான். இப்படி எல்லோரிலும் பாசம் வைக்கும் சுபேசன் இயக்கத்திற்கு வந்ததும், அண்ணனைப் பிரிந்து வாழ முடியாது என்று அண்ணனுடன் கூட இருப்பதற்காக இயக்கத்திற்கு வந்தாளே அவன் தங்கை. அவள் மீது எவ்வளவு பாசம் வைத்திருப்பான்.

தன் தங்கை மீதும், எம் தேசம் மீதும் ஒவ்வொரு மக்கள் மீதும், எங்கள் தலைவன் மீதும் எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தானோ அதுதான் அவனை ஒரு உன்னத கரும்புலி வீரனாக்கியது.

☆ ☆ ☆

சண்டைகளின் சீறல் இன்னும் அடங்குவதாய் இல்லை. தொடர்ந்து வெடிமுழக்கம்.

"புலிகளின் தாகம் தமிழீழ தாயகம்" சுபேசன் அழுத்தமாக உரைத்தது வானில் எதிரொலித்தது. எப்போதுமே மற்றவர்களிற்காக சுவாசித்துப் பழகிப்போன அவனது மூச்சு நிச்சயம் எம் தேசத்தை வாழவைக்கும். ○

(04ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வீரத்தின்...

20 சித்திரை 1998இன் ஒரு காலைப்பொழுது !

எதிரி மாங்குளத்தை எப்படியும் அன்று பிடித்துவிடவேண்டும் என்ற முடிவோடு இருந்தான். இதற்காக ஒலுமடு பகுதியூடாகவும், கனகராயன் ஆற்றுப்பகுதியாலும், மூன்றுமுறிப்பாலும் எதிரி சண்டையைத் தொடக்கியிருந்தான். எம் போராளிகள் சிலரின் சாவே அவனுக்கு அவனது இலக்கையெட்டும் நிலையை ஏற்படுத்தப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஆக. சில பத்துப்போராளிகளே காவலில் நின்ற எம் காவலரண் தொடரில் ஒரு பகுதியை நோக்கி ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல பல டாங்குகள் அணிவகுத்து முன்னேறின. முன்னேறுவது, பின்னர் தரித்து நின்று எம் நிலைகள்மீது அடிப்பது, பின் முன்னேறுவது என எதிரி டாங்குகள் முன்னேறிக்கொண்டிருந்தன.

எண்ணிக்கையில் நாம் குறைந்திருந்தோம். எதிரி வருவது உருக்கு இயந்திரங்களில். எம்மிடம் இருந்ததோ சாதாரண துப்பாக்கிகள். நாம சுடச்சுட எதிரி முன்னேறினான். எம்மவர் இயன்றவரை சுட்டனர். ஆனால் பிரயோசனம் என்ன? சுட்ட ரவைகள் எல்லாம் எதிரியின் உருக்கு இயந்திரங்களில பட்டுச்சிதறி விழுந்தவைதானே.

நவீன கனரக கவச எதிர்ப்பு ஆயுதங்கள் அன்று அவ்விடத்தில் எம்மிடம் இருக்கவில்லை. எம்மால் டாங்குகள் மீதான எதிர்ப்பைக்காட்ட முடியாத துரதிஸ்ட நிலை. எம்மின் பலரின உயிர்களைக் குடித்துவிட்டு டாங்குகள் சில எம காவலரண்கள் மீதும் ஏறிவிட்டிருந்தன.

எல்லாம் முடிந்த நிலை. எஞ்சிய சில போராளிகள் மட்டுமே காவல் அரணில் நின்றனர். இப்போது அந்தச் சண்டையை தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு அங்கு எஞ்சிநின்ற ஒருசிலர் மேலேயே. அவர்களின் முடிவே அன்றைய சண்டையின் முடிவு. நாளைய சமரின் முடிவு. காவலரணில் ஏறிவிட்ட டாங்கை ஏதாவது செய்தாகவேண்டும் என்றான நிலை.

அன்றைய நிலையில் எம்காப்பரண் வேலியை உடைத்து, எம் காவலரண் வேலியூடாக எதிரியின் நகர்வு என்பதுகூட ஒருவருட போர் உழைப்பை வீணாக்கிவிடும். எதிரியின் ஜயசிக்குறுய் எனும் கனவு பலித்துவிடும். இதுவரை ஜயசிக்குறுயில் நாம் இழந்துவிட்ட உயிர்களும், பட்டுவிட்ட கஸ்ரங்களும் அர்த்தம் அற்றதாகிவிடும். இத்தனைக்கும் மேலாக எதிரியின் உடனடி இலக்கு எட்டப்பட்டுவிடும்.

இத்தனையும் சாதித்துவிட முயன்றது எதிரியின் டாங்குப்படையின் நகர்வு. இத்தனையும் நிகழ்ந்துவிட அனுமதித்தது அன்று எம்மிடம் கைவசம் இல்லாத டாங்க் எதிர்ப்பு ஆயுதங்கள்.

எப்படி விடமுடியும். இரத்தமும் சதையுமாகிவிட்டன எம் காப்பரண்கள். அதை எப்படிவிட முடியும் எதிரியிடம்.

முடிவு? வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கமுடியாதது என்பதை அங்கே எஞ்சி நின்றவர்கள் நன்கு உணர்ந்தேயிருந்தனர். அதில் அவன் இறுதித்தீர்மானம் எடுத்து இருந்தான்.

தன் தேசத்திற்காக எதனை அவனால் உயர்ந்த பட்சம் சாதிக்க முடியுமோ அதை அவன் சாதித்தான். தன் உயிரால் கூடியபட்சம் செய்யகூடியதை தன முடிவாக எடுத்தான்.

தன் தலைக்கு மேலேயுள்ள காவலரணில் ஏறிய டாங்க் ஒன்றினுள் குண்டுடன் பாய்ந்தான் அந்தப் போராளி. அவன்தான் கப்டன் அன்பழகன். எதிரி டாங்க் குண்டினால் வெடித்ததைப் பார்க்கக்கூட அங்கே அவன் உயிருடன் இருக்கவில்லை.

உண்மையில் அது ஒரு மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பவம். அன்றைய கள நிலவரத்தில் புதிதாக உதவியணிகள் எடுக்கப்பட்டு, உள்நுழைந்துவிட்ட டாங்குகளை கலைப்பதில் ஏற்படப்போகும் சிக்கலை தனது போர் அனுபவம் மூலம் அவன் தெரிந்திருந்தான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அப்போது தனக்கிருந்த கடமையை அவன் உணர்ந்திருந்தான். தன்னில் தங்கிநின்ற ஒரு சண்டையை, ஒரு சமரின் முடிவை, அந்தச் சமரின் முடிவால் தான் நேசித்த மக்களுக்கு ஏற்படப்போகும் தாக்கத்தை விளங்கியிருந்தான். அதனால்தான் அவன் தளபதிகள் "அவன் தன் தேசத்திற்குச் செய்ய வேண்டியதை உணர்ந்திருந்தான். உறுதியான புலிவீரன் என்பதை நிரூபித்தான்". என்று கூறத்தக்கவாறான புலிகளுக்கே தனித்துவமான அந்த வீர முடிவை எடுத்தான்.

ஆம்! அன்றைய சண்டை, அதனை மாற்றியது கப்டன் அன்பழகனே. அன்று டாங்குகள் நுழைந்த சொற்பநேரத்தில் அந்தப்பகுதி எதிரிகளால் கைப்பற்றப்படவிருந்த அபாயத்தை நீக்கியது அவனின அந்த வீரச்செயல்.

"சத்தியத்திற்காக சாகத் துணிந்துவிட்டால் ஒரு சாதாரண மனிதப் பிறவியும் சரித்திரத்தைப் படைக்கமுடியும்" என்ற தலைவரின சிந்தனையை செயல் வடிவாக்கியவன் இந்தப் போராளி. ○